

אבי פלדשטיין

קטע מהפואמה "אנטיגונה במישלב"

מכוון הקרים
מתקרבת
חלקם רוכבים
וחלקם לובש משהו כמו מכנסים
סירות הקנו הנסקבות על הכתפים
מעידות כי שטחי מים נהרות אגמים וביצות מתוקות בדרךם הם
מדשאות כחלות
וחלקם טוחב דאוני לבוד
הסבלים לובשים משהו כמו כובע.
בראש הולכים החרש והעור חורגים מאזור הועזועים האקוסטיים
שיוצר מעל כתפי הפסח, האלם
מאחור הם מותירים בדשא, לעתים בקרחותיו,
גופי נחשת מלטשים כגון:
פינמידיה קביה אַנך וכדור ומנסרות מתכת שונות.
בהתקרבתם אל שערי האחונה וגנייה המטפחים להחליא
פורחות צמרות העצים אל האויר ונעלמות
והגזעים מחלחלים ונספגים אל הקרקע
הפרות מתנפצים ברכות כשצפרי השיר מערות לתוכן את עס־סן
הנמטר בעודו באויר
צוללות ורוקמות את האויר הנכון בצבעיהן המשקתים.
במגדל
רואה האציל במרחק יד מכתפו, את תשלילה של השמש מעטרת
בנימים אפורות,
מסיט מבט
מסתובב
מתנישב
ומוסיף למרט בדיקנות את גבותיו.
אחר יצמיד את צבי האזניות לראשו
אחר יתפך שיער ויסריח במתיקות. אתמול עורר בשערי הנָהר
צחוקים רעים ומָחר
יעורר לקוי חמה.
מכוון דלתת הביצות, אומרים הדווחים מתקרבת אנטיגונה
המשפּרת

ובשערי הנָהָר צחוקים רעים.

על אדרתה

מספרים השליחים, אפליקציה נהדרת, מצמרי קשמיר וסטן
תחתוני הרקדניות שנערפו,
דיוקן פני אחיה פילקטוס
שאת שמועת המצאו בטירה
הפיצו לטאות הבד ועץ הלבד זה זמן־מה.
מיהי אנטיגונה?

מאיפה באה ועל מה הגיעה רכובה

על עקרב, במכונית ספורט לבנה?

מי הרוכב שלצדה ומדוע הוא מתקדם וגבו לכוון הרכיבה?

את מי באה לקבר הפעם,

ומה היא עוד רוצה?

לא ברור.

לגמרי לא ברור.

מתחת ערמת הענפים המכנמים שנגזזו היום, באסר־הצ'הרים
היקר, במזמרות הגננים המשבצות כל טוב
נתנו בשלולית קתות רובים רבות ושברי מערכת בלי־התה
הסיניים,

ובאותה שעה

בתוך האחותה עצמה באולם השקוף

הצגו לראנה קצרות תופיני החדקים השריים הסמוקים משמן
וגביעי פופ קורן צבעוניים.

מתחת לשלחן התעגל ריח הנאנסות הקריף

לטבעות בעכיות סביב רגלי השלחן

ופילקטוס

גלל את תחבושות רגלו הפצועה

חשף את פצעו, שרק בקול,

חבשו שנית

ירה בקשתו, נפץ חלון

הפליץ

השתחנה

וקאורחים מחאו לו בפנים.

אני פלדשטיין